

Sygn. akt IV CSK 410/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa P. z siedzibą w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Nauki i Szkolnictwa Wyższego
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Minister Szkolnictwa Wyższego i Nauki w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego art. 182 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65 poz. 385 ze zm. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2005 r.), uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „które sprowadza się do pytania czy pojęcie „zarządu, o którym mowa w art. 182 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z o szkolnictwie wyższym odnosi się wyłącznie

do prawnej formy władania gruntem Skarbu Państwa i tym samym dotyczy sytuacji, w których uczelnia wyższa dysponuje decyzją administracyjną lub umową, na mocy których uzyskała prawo zarządu nieruchomością czy też pojęcie to obejmuje swoim zakresem również czynności faktyczne związane z posiadaniem i administrowaniem nieruchomością?”. Stawiając pytanie o zbliżonej treści, skarżący powołał się także na potrzebę wykładni tych przepisów jako budzących poważne wątpliwości.

W odpowiedzi na skargę powódka P. z siedzibą w G. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany w wadliwy sposób powołał się na dwie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., przedstawiając Sądowi Najwyższemu w obu przypadkach tę samą kwestię prawną do rozstrzygnięcia. Wadliwie także wniosek został uzasadniony, gdyż skarżący przedstawił wspólne uzasadnienie obu tych przesłanek, pomimo że każda z nich ma niezależny charakter i wymaga zarówno odrębnego powołania, jak i uzasadnienia.

Uzasadnienie wniosku sprowadza się do powtórzenia w nieco zmodyfikowanej formie argumentacji przedstawionej na uzasadnienie podstaw skargi. Skarżący argumentuje, że Sąd odwoławczy błędnie wyłożył przepisy prawa, których naruszenie zarzucono w skardze i polemizuje ze stanowiskiem Sądu zajęтым w zaskarżonym wyroku, zmierzając wprost do przekonania, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że występują przyczyny

uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku i uzasadnienie podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i wymagają przedstawienia odrębnej, właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, nie mogą być zatem traktowane zamiennie. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38).

Skarżący nie przedstawił w skardze argumentów prawnych, które mogłyby przekonać o tym, że w sprawie wystąpił istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego rozstrzygnięcie stwarzałoby poważne trudności ani że wykładnia powołanych przepisów budzi poważne wątpliwości bądź wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie wykazując tym samym żadnej z powołanych przesłanek.

Co istotne Sąd Najwyższy dokonał w wyroku z dnia 5 kwietnia 2012 r. (II CSK 473/11, niepubl.) wykładni wymienionych w podstawach skargi przepisów, rozstrzygając wprost kwestię, która została przez skarżącego postawiona.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono stosownie do art. 98 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.